

La tribuna

Diguem-li un X

Insto a despenalitzar l'avortament fent un joc de paraules, com es va fer amb la unió homosexual

LAIA

Moliné Cintas

J any 2014, que ja queda força lluny, a Andorra es va procedir a aprovar la unió civil de persones del mateix sexe. Davant de la possibilitat que el copríncep Episcopal fes senyals de fugida, com ens té acostumats cada cop que alguna decisió no combrega amb les creences religioses, el Govern d'aquell moment (Demòcrates per Andorra) va presentar la proposició de llei sota el nom de «Unió homosexual». Aquest fet no va deixar indiferent ningú i va suposar moltes crítiques, no únicament perquè anteriorment s'havia realitzat per part de l'oposició una proposició de llei per al matrimoni homosexual que DA no va acceptar, sinó per aquesta peculiar forma de sortir del pas anomenant «Unió» el que no deixava de ser «Matrimoni».

Certament, canviant el nom no s'acabava d'equiparar els drets dels homosexuals perquè romanien una diferenciació amb el matrimoni heterosexual, però la justificació del Govern era garantir l'ordre institucional i evitar, un cop més, una situació de conflicte amb el copríncep Episcopal. A dia d'avui, un gran nombre de dones demanem que es despenalitzin l'avortament però, no ens enganyem, ja fa més de 10 anys que aquest dret és reclamat a Andorra. Tots som coneixedors de les dures penes que estableix el Codi Penal tant per a la dona que avorta com per al metge que ho practiqui al país. Si bé és cert que actualment les dones podem avortar a un dels països fronterers amb el suport posterior de la CASS això no és cap justificació per a eludir la nostra responsabilitat com a país.

La realitat és que les dones que estan en la posició d'haver d'avortar han d'avançar uns diners, que potser no tenen i, a més a més, corren el risc d'haver de marxar a un

TONY LARA

país veí per a fer-ho quan el temps pot ser vital en molts casos.

Existeix cert rebombori dins del col·lectiu que es mostra contrari a la despenalització de l'avortament sobre la qüestió del respecte i el dret a la vida. No puc arribar a entendre que es negui la possibilitat d'oferir a totes les dones interrompre el seu embaràs en els tres supòsits fonamentals, és a dir, quan es trobi en risc la vida o la salut de la dona, per violació o incest i per malformació greu del fetus. No entenc aquesta negativa pel simple fet que en una societat com la nostra, que fem gala de ser tolerants i ens omplim la boca quan parlem de respecte, no arribo a trobar ni un racó dins meu que vegi la contradicció que pot existir entre despenalitzar la interrupció voluntària de l'embaràs i deixar de res-

El poder dels Coprínceps mai ha de ser coactiu i si no es respecta el plantejament constitucional, potser la República andorrana haurà d'arribar abans d'hora

pectar les creences religioses de cadascú.

Cadascú és lliure de creure i de pensar el que vol i d'avortar en els supòsits fonamentals si així ho necessita. La situació que viuen les dones embarassades que es veuen abocades a haver d'interrompre la seva gestació és dura i difícil, tant física com psicològicament per a elles. Per tant, qui som els altres per negar-los el fet de fer-ho al seu país des d'un principi? Aquesta negació és la clara definició de falta de respecte, falta de respecte a una dona que posa en risc la seva vida

no avortant o trobant-se en la situació de haver de marxar si no té els mitjans per a fer-ho.

El Comitè de Nacions Unides per a l'eliminació de la discriminació de la dona (CEDAW) va emetre al 2017 un informe en el qual feia notar amb preocupació que la interpretació del dret a la vida a la Constitució d'Andorra era una limitació dels drets de salut sexual i reproductiva de les dones i, a la vegada instava al Principat a despenalitzar l'avortament i a facilitar l'accés a l'avortament legal en casos de risc per a la vida o la salut de

la dona embarassada, violació, incest i malformació fetal greu. Andorra té signats tractats i acords internacionals que no s'oposen a l'avortament, i tot i així DA segueix trobant refugi en excuses de por a un canvi institucional davant de la possible renúncia del copríncep Episcopal.

La pregunta és, qui és sobirà? El poble andorrà o el copríncep Episcopal? Les amenaces del copríncep Bisbe em fan recordar moments preconstitucionals. Sí, la nostra sobirania i independència va venir garantida en un passat gràcies a tenir dos coprínceps, però el poder de decisió dels andorrans és reconegut per la Constitució de la qual han de ser garantits els Coprínceps. Per tant, no hem d'oblidar que el poder dels Coprínceps mai ha de ser coactiu. Tenen un poder simbòlic tot i que, amb un pes major que el que tindria el Rei a Espanya. Si no es respecta aquest plantejament constitucional i un copríncep pretén exercir un veto potser la República andorrana haurà d'arribar abans d'hora.

Al capdavant no sembla pas que la por a haver de canviar l'ordre institucional d'Andorra porti el Govern a no avançar en la despenalització de l'avortament. La problemàtica no és el Bisbe ni el Papa. El conflicte és el Govern i la seva inacció. Aleshores jo insto la majoria parlamentària que despenalitzin l'avortament en els tres supòsits fonamentals, com gran part de la ciutadania demana, fent ús del seu joc de paraules com amb la unió homosexual per a què el copríncep no marxi. Una modificació de la Constitució sota el nom de Dret a la Protecció de la Dona, incloem la possibilitat que les dones puguin optar per salvar les seves vides a Andorra davant del perill físic, per malformació del fetus o perill per la mare, o psicològic en cas de violació.

Per tant, deixem-nos d'excuses. Avancem cap a la modernitat, protegim a les dones donant mitjans millors i creiem en elles.≡

Membre de la Comissió Política Nacional de Progressistes-SDP